La puríssima pureta Pura.

Carles Reig.

ESGUARDO COM L'ALLÒ I EL SUPER-JO MIG SE LES FOTEN

Enmig del món, xipòtol arrauxat, capto a crits, iè!
Senzilles llibertats!
Eixordo prop meu quatre velles rates de desert, iè!
I el clam retruny al lluny!
Sents fàstic del món, homes i dones, i és que et sents, uà!
Fastigós com un gos!
Passa una libèl.lula, un helicòpter ablamat, iè!
I un gat assedegat!
En est medi tan sec, si udolo el vent m'abrusa, iè!
La sorra m'embussa!
Tems el món i dius que el món te tem; t'escapoleixes, uà!
Desertívol, i et queixes!
No tens re, uà! Has manllevat un cos que et va balder.
El teu resum: ton consum!
Tres gerdes dones despullades em fan gràcia, iè! I ric.
Un xot em sotja vint pics!
Tusso, si puc, i pujo al ruc! Tens por, uà! i la por
És patent del potent!
Anem plegats estona, iè! Cap mena d'urc ens mena.
Claquem els dos, nòs amb nòs!
Damunt davall, ara tu, adés jo, iè! anem fent via...
Por de pèl de cony de tia!
I als degotalls, iè!, sengles suades, hi abeuren llords lleons,
Iè! Cua entre cames!
Sí, ets covard, uà! Ho diu eix sublim coneixement
Que qualque t'ha encastat
Dintre, entre peu i cap, perquè siguis un heroi, uà!
Bon noi! xiroi! cofoi!
I no només un home, uà! fos dins l'aparell mesell!
I mundial! social! com cal!
Tris, tras, lladres sarraïns ara ens assetgen! Atzagaies,
Iè! trets i alfanges planegen!
Bruts invasors envaeixen el meu territori, oh! iè!

La senyora Pura és una pureta qui ningú no endevinem quants d'anys ha fets al món; hom suputa que és multicentenària. Ningú dels qui som vius la conegué quan, a començos de la centúria suara escolada, exercia de prostituta.

«Les dones porten malalties.» Els metges li extragueren tot el sistema sexual – 'menjat per crancs ganuts', adduïren.

I així, a poc a poc retirada de tot, i envellida prematurament, perennement decrèpita, cuirassada de negre sobre negre, havia esdevinguda la generalment coneguda com a 'altament terapèutica tanatòloga' del barri.

La pureta Pura, petitona, escarransida, vestida únicament, i, això durant tota la vida que mai l'hem coneguda, absolutament de dol, com dic, us consola quan les coses han de debò allò que se'n diu un carés dolent, pèssim, ultrancer.

Us ajuda a morir, i un cop mortes, us ajuda a pujar com cal al cel.

(...)

Això de dalt ve a tomb ara que recordava que érem, en Joanet i jo, bo i marcant amb l'itinerari que faríem aquell dimecres que feia bo, com fèiem darrerement cada dimecres avinent, en la nostra excursió. Agafàvem el tren comarcal i

ens aturàvem amb un vilatge petitó, i enfilàvem pels camins, i observàvem el paisatge, i portàvem sengles llibretes, i llapis i tints, i dibuixàvem i anotàvem els dibuixos que fèiem de la vegetació que trobàvem interessant, i les bestioles de les séquies i marjals, les sangartilles, les sanguinyoles, els tartranys, els grills-talps, les senyoretes, els mortifuigs...

I fou aleshores que sentírem al corredor dellà la porta de la cambra una veueta flèbil, lamentable, d'infant:

–*Ajuda... Ajuda...*

Badàrem la porta i vam veure, hauria de dir vaig veure, car en Joanet només era a la meua cambra com a diguem-ne convidat aquell matí, i la cambra em 'pertanyia' a mi sol.

Vaig veure doncs que era un xicotet qui vivia a la mateixa dispesa, amb sa mare.

Anava acompanyat d'un company, i era aquest que m'explicava què havia passat.

–Anàvem a estudi, i un cotxe ha pujat a la vorera i ha empès en Ronny, i el pobre, projectat per l'automòbil, ha ensopegat, s'ha estavellat, com un projectil, a la paret.
–Quin trep més gros que porta! I l'automòbil?
–Ha fugit.
–I en Ronny ha perdut el coneixement?
–Ha caigut i durant una estoneta semblava mort.
–I ningú no deia re? No cridaven cap metge? No demanaven una ambulància, no llogaven un taxi que els menés a la clínica, o a l'hospital?
–No, no. Algunes dones apressades, passaven i se'n feien creus, i es lamentaven, 'Ai, pobrissó! Ai, pobrissó!' I anaven per feina. És clar que venien de la plaça, amb els cabassos

carregats...
–I llavors s'ha despertat...
–Sí, i l'he acompanyat fins a ca seua, però amb el cop havia devia haver perduda la clau, i sa mare encara no ha tornat de la feina... I ara, si vós us encarregueu, i l'acolliu a la vostra cambra, me n'aniré a estudi, que ja he fet tard.
–Fes, fes; no et preocupis i gràcies, conec un metge qui viu a prop i ja ha degut obrir... L'hi portaré, que li traguin tota aquesta sangada acumulada al front; li deu pesar molt, i és miracle que pugui moure's...

Portàvem llavors, en Joanet i jo alhora, a sopols, mig estirat, sense deixar-lo caminar, el minyó fins a cal metge.

Li explicava ràpidament el cas al facultatiu, i efectivament, ell, sense trigar gens, li feia un foradet a la pell del front, i amb un tubet de goma, li anava fent caure a una cassoleta tota la sang extravasada... El noiet s'havia desmaiat... O adormit...

–Mal senyal – deia el metge. Més val que no s'adormi.

Fent-li ensumar un àcid molt fort, el Ronny es despertà.

–Mantín-lo despert. Les pròximes hores són essencials. Hauria d'ésser a l'hospital. Hauríem de trucar que vingués una ambulància. Tot això costa calers. Qui els té?
–Sa mare no crec. Jo un estudiant mort de gana. Vós?
–Home! Jo he feta la meua feina, i no us ha costat re.
–És veritat, perdoneu. Gràcies.

Ens l'endúiem a casa, i esperàrem que tornés sa mare del club nocturn on feia de cambrera. El Joanet, vist que cancel·làvem l'excursió, se'n tornà a casa seua o a la facultat, o la biblioteca, sempre una cosa o altra per a fer.

Quan la mare tornà, anava pet. Trontollava. Vaig aprofitar que, dubitativament, assajava de ficar la clau al trau del pany, per a portar-li el fill.

La dona gairebé no feu cap paper, entrà i entràrem, i ell es gità al llit, i jo em vaig asseure a una cadira de braços amb el minyó, i li contava historietes perquè continués despert. La mare roncava. La vam despullar una mica i la tapàrem.

Al cap d'estona m'adormia en la penombra de la cambra.

Uns trucs a la porta em desvetllaren amb un esglai. Vaig anar a obrir la porta. Era la senyora Pura.

–M'han dit que hi ha un mort.
–No, no, s'equivoca.
–No m'equivoco mai. Allí – i assenyalava l'infant adormit.

M'hi vaig atansar. El pobrissó no respirava. La mare es deixondia.

–Qui hi ha? Qui hi ha? – esgaripava, esfereïda–. Nen, què t'ha passat? Què li heu fet? Policia! Socors! Policia!
–Calma't, Clara, calma't – deia la Pura –. Per sort ha anat de dret al cel.
–Què dieu?
–Un accident mentre anava a estudi. Un degenerat amb el seu vehicle. Voluntat de déu. Paciència. Humilitat. Un angelet més al paradís.

Histèrica, la cambrera, em confonia pel criminal motoritzat i m'omplia de dicteris i mastegots.

–Senyora, perdoneu; només he fet de bon samarità. Senyora

Pura, vós li ho dieu, a mi no se'm creu...
–Clara, tranquil·la. Encara rai. Pobrissó, no ha tingut temps de fer cap pecat mortal. No li cal cap advocat davant sant Pere. Té la porta del cel oberta de bat a bat.

(...)

Una de les residents d'una altra cambra al mateix pis, sortia del canfelip, i passant davant la porta i veient la sinistra pureta, mormolà, seguint la fórmula:

–Déu l'hagi perdonat.

Com es revinclà la pureta en sentir això. Sense que l'altra la sentís, feu, enfurida:

–No; déu no perdona mai re. Aqueixes ignorants no sé pas què es deuen pensar. Que déu no té re altre a fer que vigilar que cada individu per tots aqueixos mons de déu no faci cap tort ni cosa torta. Que es tregui els taps del nas amb els dits, que es peti a deshora, que es toqui gaire i de quina manera el dallonses, ja m'enteneu, l'aparell sensori de baix. No, no. D'altre feines té déu. No perdria mai l'estona en bestieses, com ara perdonar ningú de cap ensulsiada adotzenada, sense cap importància. Prou feina la seua a crear mons pels universos nous de trinca, i a ficar-hi els dinosaures i aquells peixets estranys amb cames, qui, curiosos, bellugant els nassets i bigots, ixen a munions a... a prefigurar tots els camalluts qui vindrem després. Per a déu res no és pecat. Per exemple, se'n cura un all si sou de ram o no. Si sou femella i de tant en tant teniu l'aparell sensori de baix tot encès, i us ve a tomb d'entreforcar-vos amb alguna amiga, això rai, encamarlades, encamallades, engalzades, i

remenar-hi de valent, i esbaldir-hi, i refregar-s'hi, i masegar-hi, i rebregar-s'hi, i retòrcer-s'hi a manera de tornavís o de filaberquí, perfecte, déu ho desitja, s'hi rabeja, ho troba deliciós, ho troba tan finet, tan elegantet! Recordeu que res no s'esdevé enlloc que déu no hi hagi donat instantàniament el vist-i-plau abans. Cap neguit ni preocupació. Tot allò que s'esdevé és per la voluntat divina, i és, doncs, a fi de bé. Que caiguis a un pou, o amb el cap a la tassa del canfelip, o mort de sobte, per cap casualitat, un atac de cor, o cap rucada d'aqueixes, a facis cap pecat, tot és exactament el mateix, perfecte, déu ho vol, ell ho beneeix amb totes les de la llei. Car déu és bo, boníssim, excel·lent, òptim, perfecte, ja ho he dit. Impossible per a ell de fer res malament. Impossible no pas perquè no pugui fer l'impossible, sinó perquè així ho ha estatuït ell mateix. Qui us penseu que ha inventats el mot autèntic i el concepte fals d'"impossibilitat'? Ell ho ha inventat tot. Cada cabell al cap, cada pèl a l'aixella. Cada goteta de suor. Cada miqueta de pipí.

–De pecat ningú no en comet cap ni un. Tot allò que heu fet, ho diuen els llibres sagrats, ho fèieu perquè us ho manaven les veus divines que sentíeu als receptors instal·lats a propòsit per ell mateix quan us creà. Les veus no enganyen mai. I què et diuen? Que no hi acte possible a fer, cap àcar ni corc ni pugó damunt cap fulla ni tija d'arbre que no sigui decretat que en determinat instant caiguin ensems, cap ocell qui obri el bec per cruspir's cap cuc, ho diu ben clar el text, cap pedra que esdevingui còdol, cap gota de pluja que se t'estavelli al nas, cap llamp que et trenqui el fumeral i t'encengui el mas, cap lladre no t'ho robi tot, cap criminal no el tolgui el cap amb cap cop de destral, tant se val, tant se val, que déu no ho vulgui. Sempre contents, doncs, amb la voluntat divina. És insultar el creador dubtar-lo o incriminar-lo en la seua sempre encertadíssima decisió. Cal parar compte. No fos cas que l'enfurisméssiu. I llavors on

aniríeu? Quin paperot!

–Dir el contrari és dir que podem fer allò que déu no vol que es pugui fer! Quina heretgia! Això només ho va dir una vegada en Satanàs, i ja veieu com li ha anat. Tot un infern per a ell tot sol! I ningú qui li vulgui fer companyia, pobrissó! De fet, és heretgia creure que hi ha ningú de debò dolent. Si algú sembla dolent és perquè déu ho vol. No hi ha perill! Tots anirem al cel. I el Ronny el primer, oi que sí, noi?

–*Sí*. – Ens va semblar que responia el mort.

–Bah! Tot això del control personal dels innombrables personatges perduts per l'espai, se n'encarreguen els assistents, els buròcrates celestials, els advocats molt lletraferits qui estudien tots angles de la qüestió, en un mot, els sants del santoral i els qui no hi estan inclosos perquè encara se'n fan en tot moment. Tothom trobarà el seu advocat guanyador. Si no existeix encara, sortirà del no re, inventat per un mateix. Quan sant Peret de dalt pesarà els teus diguem-ne pecats, a un dels platerets de la fatal balança seua, contra les bones accions – és a dir, totes, car volgudes per déu – a l'altre plateret, només et caldrà escoltar les raons incontrovertibles del teu sant advocat perquè acabis anant de pet al cel, sense passar per cap purgatori ni ximpleria d'aqueixes, inexistents.

–Ja us en recomanaré un d'especial per a vosaltres. N'hi ha tants com morts mai no hi hagué. És així. Una se'ls inventa i sempre els endevina. Existents. Tots existents. Sant Replà, sant Pels-plecs, sant Bufarot, sant Oresmus dels Alamús, sant Arpegi, sant Plectre, sant Versicle, sant Victrola, sant Virtuós... i els sants Vitand i Renuent, qui és conegut, car ho diuen els texts, que, pel paradís, hi tresquen lliurement, pòstums, i de vegades porten llurs caps, per causa d'anar,

segons els cossos mestres, els caps, mal pentinats i mal arregladets, dins bosses de mà, i els caps, és clar, volen sortir de les bosses, per a veure les meravelles de l'indret, i com remuguen i es rebreguen, fa riure... i llavors qui oblidaria ara sant Sotrac, i sant Isard, i sant Xufanc, sant Verdanc, sant Eteri... I la santa verge Restituta... i santa Recança, Condícia, Contundència... I cal esmentar, tot passant, santa Zefa, i sa filla, santa Fineta, les quals han recorregut l'interminable – ço és, infinit – molt floribund, jardí paradisíac, amb escreix d'incansables quinze vegades seguides, i han entretingut, amb quadres molt atrevits de vodevil, tant les tropes coetànies com les quotidianes (com sabeu, cada dia n'arriba una de nova, consistent en milions de macabres i demacrats morts de trinca, i prou cal alegrar'ls de valent)...

–Sants i santes, rai; no acabaríem mai.

–I el que us triï, això rai, també; us m'hi encomanaré, efervescent, perquè em facin el cas que em deuen. Així, quan sereu a dalt, el vostre advocat, sigui qui sigui, us hi esperarà amb candeletes, gentil, cortès – el vostre esclau. I farà una presentació del vostre cas extremadament reeixida.

–I per tot això, quant se us deurà, senyora Pura?

–La voluntat, la voluntat... Una és molt modesta. Honesta i modesta. Com cal, sempre com cal. De tots els béns terrenals, els de la meua casta ens en deseixírem fa milions d'anys. Venim de lluny, treballant no pas esporàdicament – no; sense respit. Fem de geriatres molt més efectius que els professionals, acompanyem els morts, vells i joves, a reeixir en tots els tràmits, no pas terrenals, ja ho he dit, espirituals, que són els que importen. Per a tothom, la vida d'ultratomba una magnífic, infinit, somni de truites. Truites, truites, truites... Irisades, iridescents, solars! Jardins amb rierols.

Murmuris. Paradís, paradís... Prou podem tots plegats!

–Imaginin-se'm el preciós panorama. Al paradís, tothom, de propi albir, ben mudat i regimentat. Les latrines hi són d'or i diamants. La caca mateixa rellueix com pedra preciosa tornejada perfectament. Els esclats que avia són hipnotitzadors, en el bon sentit, magnètics, atraients. Tothom en col·lecciona.

–Hores de lleure, hi ha partits d'esports angèlics entre els sants, i els salvats, esdevinguts al paradís sants, ja ho havia dit, oi? En fi, cal distreure's, és clar, i l'eternitat és molt llarga. Ja us n'aniré parlant.

Les veritats de santa Pura desafien la credibilitat de qualsevol – no pas, però, és clar, la credulitat – els crèduls ens empassem tot, i com més amanit i especiat de falòrnies, millor.

–Apa, ara m'hauran de dispensar. Estiguin bonets. Veig que em criden. Ara mateix se'ns ha morta la Pepeta de les Verdures. Surto corrents. Mai no faig tard.

(...)

Davant la mort, hom (és a dir, jo) s'acolloneix. Es diu, «De tot desig, desix-te'n. Altre, potser, que del modest, decent i silent, desig que l'hortet que conreïs suri si pot ésser encara una mica.»

Com l'hortet d'en Càndid, i, abans, el d'en Montaigne. «*Condemnats a viure, som. I qui és, fa. I qui fa, ja fa prou. I s'ha acabat. No hi ha re més.*»

La vida de l’insecte senceramente absorbida pel merder on ara rau i de sempre ha residit i resideix.

Titella amb tronades crosses traginant un pler de misèries que l’orgull i la vanitat (d’haver-les com a seues, com a pròpies) no li jaqueix esborrar ni mai voler nul·les.

Satèl·lit esdevingut abrupte farratge de les omnipresents òrbites planetàries o llunàtiques per on s’extravia espai envant.

Erràtic vaixell que es rabeja en l’elegíaca boira i tanmateix sucumbeix, patològic indiscret, a la tenaç observació de l’espectacular horror que hi ha pertot. Inamovible, hi engoleix les desfetes històriques, una darrere l’altra, com sucoses cireres, i allò solidifica la seua contemporània, sempre inextricable, decadència.

La nit, és clar, malsons. Desassossec davant un altre nyap.

Al començament, no podia dormir pensant en el destí dels humans. La mort no fa favors. Que siguis sa o malalt, bo o dolent, presumit o humil, se li’n fot. Li passa pels ous i et tolt la vida. I fes-te fotre.

Després, les veus que sentia (per paracúsia, en el deficient vernacle dels científics) eren, no pas les divines, com ella havia indicat l’altre dia. Eren les seues, les de la senyora Pura! Era la veu que convencia, amb la seua paciència i la seua llefiscositat. Quan traficava amb els seus sants i verges qui calia coldre, venerar, i qui et parlaven a l’orella si érets prou afecte a oir-les. Ella, hores de lleure, sempre amb el seu negoci de vendre’t novelles imatges, pintades molt xaronament per l’escultor mateix qui les hi feia, per les quals

es feia pagar dineret comptant.

A la seua panòplia d'imatges, darrerement hi afegia sant Ronny, qui era, és clar, un sant minyó amb pantalonets curts, sacrificat i endut al cel més aviat que no li pertocava, i el veïnat n'estava escandalitzat per la impunitat del criminal, i calia aprofitar l'actualitat, i, com dic, feia forrolla últimament. En venia més de vint. Hom li encenia una flameta, i la vitrineta l'hi servava ben neta de pols. I allò fins que la devoció no fes figa, que, com tot al món, podia trigar més o menys, però que tard o d'hora, com dic, prou s'escauria.

Les imatges miraculoses, com dic, te les venia, o te les prestava perquè hi preguéssiu durant tant de temps com la caritat que li donaves pel préstec havia estada prou substancial o no. La cosa durava d'una setmaneta, a un semestre i tot.

S'esqueia que érem presents a la cerimònia del soterrament del vailet Ronny, i llavors, quina impressió més estranya! Mentre el sebollien, sentia la seua presència darrere meu. No pas la del noiet, la de la senyora Pura. El buf del seu alè agre que m'espetegava al clatell. Ho trobava meravellós. Com havia poguda créixer talment, a la seua edat? – o era doncs que jo m'havia empetitit, car ara, segons rebia el seu respir, érem si fa no fa de la mateixa alçada. Em vaig tombar de sobte. Darrere meu no hi havia ningú. Potser només una ombra aclaparadora. La del seu fantasma – invisible, és clar. La meua imaginació em feia sentir i veure coses enganyoses, impossibles, increïbles (atès que de bo de bo no me les creia – del tot).

Personalment, em barallava amb unes roents recances de consciència. Tot arribant a peu, ullava d'esquitllentes, en un

cotxe blanc aturat davant la porta del cementiri, un home al volant amb el canó d'una pistola a la boca. Per covardia, feia veure que no el guipava. No fos cas, em deia, que decidís de pelar-me a mi abans, perquè l'acompanyés en el viatge a l'infern, en el qual, segons la Pura, de tota manera només hi cap el diable.

I ara, al funeral, em coïa al cervell no haver sabut salvar una vida. Per sort, la veu de la beata Pura em deia, a cau d'orella. «Justícia poètica, noi. Aquell home, ara al cel, era l'automobilista assassí del pobre Ronny virginal. Amb els càrrecs de consciència que ha soferts darrerement, ja ho pagava prou... Au, apaivaga't, desengavanya-te'n, i estiguis bonet. Ja ens veurem.»

(...)

I llavors tornava a ésser dimecres, i en Joanet em venia a veure per a l'itinerari, i em trobava enmig de la feina.

–Què fas, tan capficat?
–Ja ho veus. L'itinerari.
–Tot sol?
–Ah, perdona. Aquest és l'itinerari del cel.
–Fas d'astrònom, ara?
–No; no vull pas dir el cel físic; vull dir l'espiritual.
–Què dius! L'espiritual. Això vol dir que vols viatjar de mentides. Assegut i estirat al llit amb cinc coixins?
–Parlo del cel de veritat. El paradís. On anirem tantost no ens morim tots. I aquesta vegada el fil es trenca.
–Quin fil?
–El fil tot esfilagarsat que suspèn el món en el no re de l'univers. Ja ho veus. Tot peta. Guerres, passes, flagells,

terratrèmols, diluvis, conflagracions... Saps que la beata Pura, la visionària celestial, em parla, a petits bufecs, a tall d'atramentari aràcnid qui, amb potes ganxudes, em puja fins a l'orella al més fosc de la nit, de les beutats i meravelles del paradís on tots anirem ben aviat?
–A l'altre barri, vols dir. Com t'has deixat ensarronar amb quatre dies! Això de les estrambòtiques creences, comences de trenar les idees més engalipadores que et venen a la clepsa, i n'acabes a l'hospital psiquiàtric – si t'hi volen.
–Sí, tu bada. Ja t'ho trobaràs. La fi s'atansa. I m'hi veig i tot. Anit, llibres a milions que queien cremats immediatament. M'esguardava totes aquelles minses líriques engrunes treballades estrènuament, de qui la pèrdua irreversible, cruspides per l'encès fang ubic del món que espetegava com baló petat, només feia plorar de pena els febles i enzes pusil·lànimes com jo; en canvi, els grossers sapastres, grollers i pecs se'n reien, se n'enfotien, com si tinguessin tots els atots, i com si tu fessis el paper del ruc.
–Que has begut, xiquet, aquest matí? O és que qui se'n fot és tu de mi?
–Sí, riu-te'n, pobre de tu. I on aniràs, sense bons itineraris? Allò de la vida del més enllà va per llarg, saps? Et perdràs pertot arreu. Diràs, ple de recances, 'Si hagués fet cas d'en Jaumet!'
–Segur.
–Comprèn-me, home. Fes un petit esforç. Cada nit, en versió onírica, sento les veus de la visionària Pura. Aquella dona és una profetessa. Hi toca pertot arreu.
–Ets tu, el tocat.
–Al començament pensava que m'ensarronava. Allò que deia era gros. Que tots els individus, per exemple, són fets per déu de la manera que són. I prou. No hi poden fer altre que captenir-se com hom els ha marcats. Déu els creava – i doncs volia que hi hagués... – bons i dolents, lleigs i bells, afortunats i desgraciats – que hi hagués de tot, per a fer més

escènic el món, i l'existència més aventurera, més plaent i més diversa – déu pensa en tot, no li'n passa ni una per alt.
–Bé, tu... Em sembla que agafo el portant i... Ja t'ho faràs.
–I llavors hi he pensat. Té raó. En tot. No pot pas ésser altrament. Car què hi pintem, a l'existència? Tots som víctimes passives. Hom ens neix, hom ens mor. Quina tragèdia incomparable! De no re a no re passant per no pas gran cosa. L'aspra, més maligna, horror, sense pal.liatius de cap mena. On cal dir-se, 'No hi ha cap altra solució'. Déu se n'encarregarà. Déu proveirà. I apa. I au. Això. Tots passem les ordalies del viure, i el premi n'és el paradís, i l'estada al paradís caldrà acostumar-s'hi.
–Acostuma-t'hi, acostuma-t'hi...
–La profetessa, inspirada divinalment, m'informa, cada nit, tot dormint...
–*En versió onírica*, tu ho has dit. Monòtons somieigs, desvarieigs, repapieigs...
–O com pitonissa altament il·luminada, de tots els detalls de la 'geografia' paradisíaca – l'edènic, celestial paisatge. Delícies a betzef. Jardins babilònics, o millor. Horts iridescents a pèrdua de visió, d'horitzó a horitzó, alhora tothora florits i fructificants. I rius i estanys, i meandres i badies, i les fonts... La font de sant Jeroni, la font de santa Florença Gençana... Fonts que ragen precisament allò que desitges tastar o beure a l'instant... Llets, mels, ambrosies, nèctars, què ho sé jo, gelats, cafès, xocolates, conyacs... I tot al punt, imbatible, perfecte, com déu mana...! Joanet...? Em sents? On ets? On cony t'has ficat?

Havia partit sense dir re, el carallot. Haurem d'esperar fins al dimecres vinent, això si ve. Que és molt esperar. Els descreguts són gent qui no són gens de fiar. En diuen una i en fan una altra. No tenen la senda marcada; de fet, no sabem on van. Extraviats. Algú els hauria de prendre de la maneta, o de bracet, i dur-los pel bon camí, amb prou

tendresa, amistat, afecte, caritat... Què hi farem? Hi ha d'haver de tot. Déu ho ha decretat. I qui serem nosaltres, ninots qui pengem d'un fil esfilagarsat, per a discutir-li la jugada?

(...)

Sàpigues, Joanet – li volia escriure quan veia que probablement no es dignaria mai més visitar'm a la dispesa – que la totpoderosa inobjectable infraestructura persistent del cel no ens vol solament als visceralment reticents, aristocràtics, molt respectables, ideòlegs (és a dir, els imaginatius qui sentim veus i veiem visions) (els intel·lectuals, els epistèmicament superiors – sense humiliar ningú, i menys els deficients, qui prou pena han) descendits dels filòsofs més formidables de totes les èpoques – com jo, i tu, si t'hi esforcessis – i que al cel són (les èpoques) accessibles fàcilment, com si el cel fos un pastís, el qual només tallant-lo en llesques fines amb un ganivet diví, d'allò doncs més precís, hom accedeix a la llesca de qualsevol altra època pròxima, només amb un passet que féssim damunt el llos del ganivet, com caragol equilibrista – no, no; la infraestructura del cel és feta per a tothom, i vol tothom altri – al contrari de l'infern, on no hi cap sinó el monstre infinit qui l'ocupa – el sempre grotescament elegíac Satanàs de les banyes interminables en l'espai – copant doncs tot l'espai d'aquest univers (ningú no m'ha dit encara quants d'altres no n'hi ha) – ans hi poden niar els precoços i els tardans, els seriosos i els amants dels etzigoris més brutals, els episòdics i els perpetus, els còsmics i els locals, els onírics i els incapaços de somiar, els morts de sempre i els qui ens moríem ahir, els absents i els presents, els campions i els desconfits, els dolcets i els agres, els tacats i els immaculats,

és a dir, els impol·luts i els tots cagats, els virtuosos i els calçasses, els cuguços i els druts, els fantàstics i els científics, els metamorfosats i els intactes, els tals quals i els irrisòriament disfressats, els puntuals i els qui sabem que tot rellotge introduït d'estranquis esdevé encontinent cendra... ningú no presumeix al de conèixer allò que no existeix, com ara el temps, invent nefast... I callo, tu, la sobtada realització m'assalta que per aqueix camí deseperat d'infinita varietat no n'acabaríem mai, d'arribar enlloc.

També, cal afegir, que, en tot ben calibrat itinerari, cal marcar en vermell els llocs que cal evitar de totes totes, com ara l'atzucac sinistre i obscur, on quatre dissortats àngels – els àngels, mitges figues mig raïms d'aparença benevolent, mes en realitat obsedits per les repulsives clavegueres del cos – doncs bé, aquells àngels subversius – els àngels són sempre uns tifes exhibicionistes, com és conegut – es reuneixen a exigir sexes per a llur estranyota fètida espècie, quan – escolta, tu, oi? – tothom sap que si hi ha algú privat de sexe són justament els àngels, i que els morts allò primer que fem quan anem a parar al paradís és veure que aquella merda de nosa entre les cuixes ja no ens empudegarà mai més. *Això és viure, collons!* – diem, degudament molt agraïts, i unànimes i exaltats.

Un altre indret on no volem pas perdre'ns és als Oceans de les Esferes. A aqueixos altrament indetectables oceans hi conviuen, en univers tancat, un planetari d'esferes de fosquedat tan absoluta que és com si no existissin – cap dels senys del sensori en senten la presència; i tanmateix, s'hi t'hi extraviaves, pots col·lidir-hi, amb algunes de les esferes, i fer-les inopinadament de mantinent esclatar, creant aleshores tu mateix, per badoc, la fi del món d'un altre món encara més malastruc o malaurat que no pas aquell en qual tingueres tu la sort de viure-hi – ep, i això, si causant la fi

d'un món, per engranatge i encadenament, segons com s'acunçaven diguem-ne científicament les esferes, pots fer esclatar alhora llur univers sencer! Només et mancava això. D'on, que per a ells, el Satanàs qui de trascantó un dia atziac se'ls escapolia i els eixia de l'infern per a exterminar'ls, érets tu. Ja ho veus llavors quin paperot no hi fots entre tots els altres més curosos habitants del paradís, els quals no et criticarem pas, però que segurament et guaitarem amb un posat trist que t'entristirà d'allò pus – cosa vull que sàpigues que és molt rara entre nosaltres, els paradisíacs allí col·locats per la gràcia del déu clamorosament benèvol del nostre univers al capdavall, si bé te'l mires, tan ben llepat.

(...)

Voldràs-t'ho creure? Aqueix darrer dimecres, per comptes de la teua visita (quan han trucat pensava que érets tu) qui se'm presenta a la porta? La mare del Ronny, qui diu que es diu Lina (de Marcel·lina).

Amb esmolat olfacte, no calia sospesar cap infinitud de raons. Anava immensament moguda. L'embolcallí amb els braços i la fiu asseure's a la cadira de braços. La bonior d'absurds aldarulls que ens arribava per la finestra, tot i tancada, m'esperonava a esmerçar'm en treballs més o menys exhauridors, car no volia pensar en les conseqüències dels malentesos entre capes socials. Tan fàcil que fora la vida si tothom comprengués que amb una mica de paciència tot passa, i tal dia fotrà un any, i que no valia la pena tantes de baralles ni tants de patiments ni d'inútils morts. El treball al qual m'obliguí a despendre'm fou, t'ho podries imaginar, a relaxar la pobra noia. Li vaig dir això, *Distengui's, distengui's, no hi pari gaire esment*, i li massatgí els peus

dolçament, i li traguí les mitges – negres, car anava tota de negre, de dol pel Ronny, i el negre realçava la blancor enlluernadora de la seua fina pell – i, amb dits de prestigi, li massatgí llavors les cames, i les cuixes, i li lleví les calcetes negres i li massatgí tendrament el tururut, sobretot en nasset tot enrevenxinadet del tururut, i llavors li vingué un orgasme sonor. I en escaiença de l'orgasme, ses llàgrimes i sos sanglots esdevingueren encara més palesos i patents, i alhora somrigué, i jo amb ella somriguí. I prengué ses calcetes i mitges, i se'n tornà, retuda, a clapar a la seua cambra.

Un dimecres doncs d'itinerari diguem-ne somàtic (?), amb tantes de valls i de carenes visitades sense moure'ns de casa.

Fora se sentien les ambulàncies, amb les bòfies i els bombers. Quina humanitat tan mal ajustada, repunyetes, oi? No ens mereixem (gairebé ni un de sol de tots nosaltres) el paradís massa gratuït. Déu, el déu de la senyora Pureta i el meu, és massa generós, prou t'ho dic, no creus?

(...)

Joanet, la Lina ha llençat com llast els hàbits del dol que l'abillaven; ara s'abilla (si més no avui, que l'he vista pel carrer) en llarga fluent faldilla, de lluent jade – un jade verd fort, com certs molt elegants lluerts.

M'he amagat rere la cantonada que no em veiés. M'ha semblat que anava, sota el faldillam escandalosament luxós, una miqueta prenyada. M'he dit, i si em volgués encolomar el mort...? No pas que el meu diling-diling, el pobre, s'hagués mai atansat al seu tururut. Però i si duia un infant

de pare desconegut? No podria pas no pas confessar que l'havia tocada. Què en faria jo carregat amb la responsabilitat d'un altre condemnat a l'infern del viure, per a acabar al cel on ningú al capdavall no és ningú, car tothom, les inacabables anònimes milionades, és u.

Ara només penso en fugir. Els qui pateixen d'epistèmica inferioritat, amb una mentalitat de rèptil, són capaços de qualsevol crim. Carregats amb una consciència que no se'ls carrega mai.

Una proliferació seqüencial de muts planys em pujaven del pit ennuegat, i, com ofegat per l'ozó, se'm congregaven a la gola i m'escanyaven. Passo les hores abassegant neguits. Només tinc ganes de plorar...

Plens de teranyines els ulls, com a potencial suïcida, no veig, pertot on esguard, sinó cap altre molt fal·laciós, farsantesc, paisatge on les murrieries dels grollers estrafolles de torn no tenen lloc. Tothom contra tothom, i tothom perdent-hi bous i esquelles.

Per això, dins mon desesper, esclatí en rialles. Car si, amb aclucalls o sense, tombes l'esguard i t'ho guaites tot llavors del bon costat, tot fa riure. L'anar i tornar de tots els fantasmes, i ninots i titelles, i les bestieses que es maneguen. *Còmic!*

Per què et voldries perdre voluntàriament part de l'espectacle'? *Absurd!* Ja que ets a la sala, pel mateix preu hi pots romandre. Potser àdhuc ets capaç de sobreviure-hi prou per a veure'n la fi i tot. I llavors ja et pots morir del tot. Quin remei, atès que tot s'acaba. Tret que per comptes de morir desesperat, l'espitxes rient-te'n com un tocat. No creus?

Ja que hi som, com dic, em sabria força greu de mancar l'apoteosi... Ara que, si la manqués, això rai. Car oi que escales amunt l'ànima ateny un súmmum perfecte?

Amb ales daurades d'àngel amb la collonada penjant, se me'n va el pensament vers apoteòsics espectacles sens fi. On, diràs? Al cel. És clar! Al cel que hi pots mancar? Re! Re, re.

[Faré un incís. Com pot haver-hi una vida d'ultratomba sense les amenitats fornides pel cel? Tasca heroica ben acomplida pel teu privilegiat cervell si ho entens. Un intel·lectual d'upa. Distants sinapsis totes en cunç. Vaccinat contra al·lucinacions i d'altres paranoies. Per a tu la inexistència del cel et deixa tan cofoi. Comprenc que no em vulguis ni veure, com si, convertit al 'purisme', he esdevingut de sobte pestífer, pobre de mi.]

[Pel que fa al paradís 'purístic', si n'hi ha i m'hi volen, bé; i si no m'hi volen, o no n'hi ha – *encara rai, encara com aquell*, com deia aquell – si més no vivia il·lusionadament inspirat per les infinites possibilitats de l'endemà, i no pas amargat ni desesperat, amb un no re sens fi esperant-me només al capdavall. Tot això és lògic.]

En fi, tant se val; estic cercant una nova adreça. Te la comunicaré tantost no la trobi. La qüestió és que sàpiga evadir'm, ulls clars, d'aquest parany (un infant qui t'encolomen de trascantó!) abans no m'enxampin.

O pararia foll. Ja em veus anar de cul, àdhuc en això que escric. Home, però, eh que comprens que em rosegui el compromís? Pensa-hi, si et vaga mica. En quin altre inextricable merder no he reeixit de ficar'm...? Oi...? I ara

què...? Fins que no n'ixi no respiraré de gust.

Ja t'ho diré, tu, ja t'ho diré.

(...)

Joanet, buf, de quina no em lliurava aqueixa vegada! Demanant consell, com solc, al llit, de nit, a la meua messies, la pura Beata, sàvia pureta, qui ho sap tot, m'ho comunicava. Me n'ha fets cinc cèntims, de tota la situació; cada detallet, lúcidament, esplendorosa.

T'ho creuràs? És la Lina... La Lina, qui ha fugit! A maridar's amb un murriesc degenerat habitual del club nocturn – un vell ricàs, qui aviat, a quatre nits de mullerar-s'hi, hi deixarà la pell i la farà milionària.

Res d'estrany que ahir (no; abans d'ahir) anés tan mudada! Es deu pensar que ha feta sort, la pobra, i el qui n'ha feta, és clar, soc jo! Desempallegat, desengavanyat, d'un infant; imagina't! M'ha tocada la loteria. Soc un home lliure!

Ja em veia d'incògnit a la part més sòrdida de Viena. Fotent-hi de psiquiatre de pa sucat. Psiquiatre, per això sol he anat aqueixos darrers tres anys perduts a la facultat de medicina, per a acabar-hi disgustat, fastiguejat per l'abjecció que em produeixen els embolics immensament carregosos de la química i l'anatomia. Car quina horror, per exemple, no són les fórmules diabòliques. Tota la nit en regurgites, atrotinat somnàmbul, de qui escates i carúncules espurnegen impotents. Quina vergonya de coneixement no diré inútil – útil per a fer mal, tant al cos com a l'esperit. T'ensenyen de com especialitzar't en maneres de controlar, com ninots de

titellaire, els dissortats pacients, i, més tard, quan sigui més convenient, d'assassinar'ls amb verins, o torturar'ls anys i panys amb trucs que t'ensenyen d'usar per a burxar indetectablement en els indrets corporals més vulnerables.

Pel que fa a l'anatomia, noi, quina freda implacable destrucció de la poesia mil·lenària, on el cor, els lleus, els ronyons, la melsa, el fetge, els budells, eren les prestigioses seus on raïen els petits bons dimonis qui menaven el cos pel bon camí de l'enamorament, de la moralitat, de la fe i de l'amor, i quan trempaves, quin exemple paradigmàticament únic de la màgia de la resurrecció de la carn – fantàstic fenomen, font de totes les religions amb vida futura i amb esperança de renovellament – i amb la ciència, en canvi, *ai!* Ve la violència del col·lapse, i l'anul·lació, de tot esotèric consol extàtic, harmònic, líric, idíl·lic, rapsòdic, choral... Ara tot és excés d'humors, i instal·lacions de mecanismes fàcilment espatllats, i de molt mediocres explicacions, amb hormones i secrecions, i romanços de la vora del foc, i un garbuix de males balances de sucs, alhora paral·lels i que corren a contracorrent els uns dels altres – en un mot, un cos en anarquia, sabotejat de continu per forces amagades; ningú no hi pesca re de bo; mentre abans fèiem el cor fort, o patíem d'un cor ferit, o amarg, o desconsolat; i posseíem un ventre ardit, o volpell; i un fetge que ho endurava, o tot, o potser no gaires luxúries; i una melsa trista – i res no sonava a enganyifa de doctor mestre tites, capellà mentider amb un uniforme diferent.

Només els psiquiatres no cirurgians – els criminals cirurgians et tolen (i amputen com males putes) tot de bocins del cos – i nosaltres només tractem de l'esperit, és a dir, de la psique, de l'ànima. I vols res més poètic que tractar únicament de l'ànima...?

Tret que no puc anar massa emprenyat a clapar. I així, amb força de voluntat, a l'inrevés – la nit és la meua salvació. La nit, d'ençà que conec la puríssima Pura, em ve totjorn a l'ajuda.

És ella (la beata), fins i tot en imatge o en idea imaginada, mon talismà. Mon talismà, la seua presència viva al meu esperit em manté apotropaicament lluny de la influència de la molt jafuda Marcel·lina, portadora de malaurances a betzef, com gafa o llebrosa qui t'encomanés la seua mala pell.

Esdevingut bon psiquiatre – tan bo que fos prou bo per a un mateix – hom llavors voldria excel·lir en l'art del comiat a la vida, si més no tan bé com hi excel·leix la senyora Pura – ella qui recomana, crec, com jo, fer com els gats, animals molt dignes qui, arribada l'hora magna, gens cridaners ni planyents ni exhibicionistes, agafen els trastets i s'absorbeixen en la natura, arraconats a qualsevol lloc solitari – i sobretot prou agrest perquè ningú no els vingui a empudegar als darrers calms moments, els quals vols que siguin, com dic, absolutament i extasiadament entotsolats.

Pensa que tot allò que deixes enrere mai no ho trobaves prou reeixit. I que, com a poc a poc ho has anat perdent tot, incloses les facultats, per què no pas així mateix, tant fer, la miserable resta?

Paradís a part – paradís que al capdavall pot ésser el repòs etern mateix – l'esdevenidor és llavors imperfectible. No et condoldràs mai més de re. Com els vasts imperis despesos i totalment arruïnats de vegades deixen records en les cacofòniques històries, durant quatre dies, o èpoques, eres, saons, minuts, segons... I jo recordo els 'meus' gats en selectes molt melodiosos instants... Romandràs durant una

estona a l'esment dels qui et recordaran, i després ells accediran també a l'indret privilegiat on tu i els gatets ja sou (i els imperis i llurs canelobres rovellats), i també seran remembrats durant una altra estoneta… I així anar fent, si abans no passa re de més greu, com ara que l'univers esclati – una possibilitat que mai no pots bandejar de cap manera del tot.

(…)

No hi has pensat sovint, tu també, Joanet? Què fem de debò al món altre que esperar de morir'ns d'una puta vegada, per a llavors rebre el guardó de llarg ben merescut?

La benaurada hora vinguda, qualsevol vespre procel·lós, pròpiament ensinistrats per anys i panys de preparació, ens esbaldreguem, drets i dempeus mateix, criptes avall, on ens afanyem de fer fems.

«*Fem fems!*», ens esperonem, encoratgem, programàtics, i ens posem sèdulament a la feina d'esdevenir perfectament putrefactes.

Les rels erèctils de les nostres conques somàtiques trameten als quatre horitzons de les criptes les penetrants feromones, i aviat som esquelets qui trempem – subjectes ambigus, amb manifestes particularitats que semblen àdhuc als ulls més crítics miracles.

No som dignes de cap blasme. Amb vits trempats que neons enllumenen, cascú de naltres august soldà assegut en la posició del lotus, amb uns ous que ens ressonen tots sols com closques buides, saludem la meravellosa rebuda al

paradís que ens proposen exèrcits d'àngeles despullades, amanides d'hurís, per a transformar en reeixits plaers qualssevol dels nostres desigs, ni tendències ni tirades, sexuals o de les altres.

I això fins que els sexes, cansats, no ens cauen als peus, ara que hem guanyada la carn gerda de la reencarnació, i podem també emprar el cos ressuscitat en millors i més educatius afers. Tot és llavors massa bell (no creus?) per a descriure-ho.

(...)

En aquesta hipnòtica i gòtica Viena de fantasia, passejant lànguidament amb el meu fals fill, en aqueix bosc claustrofòbic, per un viarany estret, per on només un hi pot passar, amb el minyó doncs donant-me la maneta i caminant davant una mica de gairell, i jo darrere, una mica ajupit. Me n'adonava que la maneta que ens donàvem era per als dos l'esquerra, i que també, davant meu, com al quadre d'en Magritte, el nen m'oferia l'esquena, així que anàvem ambdós pit envant, vists del davant, i vists d'esquena des del darrere. Allò era una mena de quiralitat (imatge emmirallada) diguem-ne doncs 'magrittenc', i havia llegit recentment sobre el neutrins.

Deia el savi saberut que els neutrins és l'única partícula constituent de la matèria que no té quiralitat, que no en té una altra que l'emmiralla. El neutrino només pot ésser levogir. Hom especula, diu el savi, bo i fent un impressionant salt imaginari (salt mortal sense xarxa de salvament), que si el neutrí emmirallat és idèntic al que coneixem, allò ens començaria d'explicar perquè existeix

quelcom en lloc que re no existeixi. Perquè hi ha matèria en lloc de no haver re.

«On, Joanet», li dic, a l'infant (es diu com tu, Joanet!) qui em mena pel viarany estret amb la maneta, «tots som fills del neutrí, i si el neutrí paria la matèria, i la matèria paria els universos, i ens paria a nosaltres, i amb nosaltres, els déus apareixien, i amb els déus els paradisos, els inferns, i els... i que naps i que cols... Per què no podem, pel mateix preu, creure que a un dels paradisos més puerils i figa-flors no s'hi esdevenen, incessants, en pler d'altres activitats eutrapèliques, els millors inèdits espectacles imaginables – i això, amb els espectadors tothora estalvis i segurs, enllà de tot caos forà; al contrari, rehabilitant el caos de fora de continu en un seguit d'acunçaments meravellosos, amb divertidíssimes varietats sempre renovellades, de tal faisó que en tenim per a l'eternitat...? *Eh...? Eh...? Eh...?*»/.

El meu Joanet m'esguarda una mica espaordidet, deu pensar que m'he tocat sense remei, i que en aquest cas potser el duc a la cabana de la bruixa, on ens el menjarem. Se m'escapoleix...

Que soc animal, de vegades, Joanet!

L'empaitava, l'aconseguia, el tranquil·litzava. Me li agenollava davant, i li demanava perdó.

Com te'n demano a tu, i en general a tothom, a qui per tanoqueria i matusseria els feia qualsevol mena de tort. Em sap molt de greu. Una onada de culpabilitat, de recances, de remordiments, m'envermelleix i aonta terriblement. M'agafa, sobre, un irresistible mal de cap.

Ja en parlarem.

(...)

L'efimereïtat de la meua reputació a la Viena de fantasia és preocupant. Els símptomes són prou rancis i corrosius. Les espases de la rancúnia se m'aixequen davant, dissuasives, i esdevenia al ulls del públic o bé destorb, o bé sospitós; ja no els soc inofensiu, ara podria ésser que fos perillós. Em temo que la bòfia no em vigili nit i jorn.

De primer em tractaven com un psicoanalista, de qui la intuïció i la introspecció eren de debò abracadabrants, totalment novelles i refrescants, inconegudes per aquells paratges.

Hom em demanava, curiós pel fet que en sabés tant, de quina escola psicoanalítica no era, i els deia que de la mes 'purista' possible, venint com venia de la psicoanalista Pura. I com llur ignorància quant a qui era tal metge era palesa, callaven, per a no trair llur manca de coneixement pel que fa a les escoles psicoanalistes més esteses per certs cantons impensats de la geografia del món.

Mes a poc a poc, menys i menys de veïns veig que se me'n fien. Del doctor Pura (ningú no pensa que sigui cap femella) ningú en troba cap traça ni qui enlloc en canti gall ni gallina. Una incògnita, un enigma.

Soc qui llavors, enclaustrat, amb piràmides de llibres a la biblioteca, voraç absorbeix tota la cornucòpia de la il·lògica horror que segons sembla entrevé cada cervell, ara sarcàsticament tendent vers el nihilisme, ara decorosament vers l'estupiditat més esplèndida; casts cervells que només

discorren sobre estrambòtics esplets eròtics; i d'altres de més intensos que exhibeixen una indeturable preferència pels assassinats de tot mou i mena.

Això de fer de psiquiatre de barriada es complica. Potser hauria de tornar a casa, amb en Joanet de palafrener qui ara deu saber també alemany i tot.

[Tornar a casa? En realitat, és clar, no m'hi he mogut. Només viatjava mentalment (mentalment, em surt molt més a compte). Potser he estat al llit, malalt, amb alta febre. (Recordo vagament la visita dels meus pares, amb cares de prunes agres.) Quants de dies he passats prostrat? Somiava sovint que t'escrivia. Has rebudes gaires missives meues darrerement? Encara vius a la mateixa dispesa del carrer Bell-lloc? No érets tu, Joanet, el del depravat triangle? La dispesera, sa filla i tu, fent-ne de ben grosses? Encara dura la zelosa estructura de la vostra entesa? Encara són tan nimfomaníaques? I tu tan insolent, contemptible, arrogant i pompós baró baronívol? O potser tot això també ho he somiat? La pols rasposa d'un remot enyor em pessigolleja el nas, i em consterna no ésser capaç de fixar la significança del cas. És memòria? És fantasia? Amb quin fuet psicològic prou incisiu no podria fer tornar a rutllar els enferritjats mecanismes del buit mental? La vagament joiosa anècdota assumeix al meu malagraït rebost cerebral, que put a resclosit, una inconsistència desesperant. He patit cap atac d'apoplexia? Hom diria que no hi soc tot. (I no anava gens llunys d'osques.) I què me'n dius de la collonada d'un fill qui es diu Joanet? D'on ho he tret? Soc mort i visc als llimbs, i no me n'adono si fa no fa sinó ara? De què serveix viure? Ah sí. Ara me'n recordo. Per a anar al cel i recordar-hi llavors tot allò tan insegur, o planament oblidat, d'una manera ara absolutament clara. Quina bogeria és viure! Qui no se n'adona que es bogeria viure és perquè és més boig que no

els boigs boigs – els boigs certificats. Merda per a mi! Que desgraciat!]

Tret que...

Em sembla recordar que mentre era malalt, i els pares, severs, em visitaven, portaven un infant d'un any o dos, «Aquest és el Joanet; una dona ens l'havia portat, dient que era el teu fill...»

–Què! No, mentida! Impossible! Jo mai no... Només em faig amb velles!
–Porc!
–Platònic. I us en recordeu, de petit, que sempre havia volgut ésser lesbiana, i...
–Això li he dit a la dona. Impossible; malauradament, el nostre fill és desesperadament marieta...
–Un nen molt estranyet; rutinàriament de bòlit per les enrunades mastabes...
–Amunt i avall entre les pedres, plenes de palters de lladres i de núvols negres d'eixams de mosques...
–I ella sense fer-hi gaire cas; ara, això cal reconèixer-ho, una dona molt ben vestida. Elegant. Feia impressió. Amb una ampla faldilla, de jade no pas clar – fosc.
–Que podíem fer-li l'anàlisi genètica, si volíem, ha dit la bruixa, i ens en convenceríem... I, d'aqueixes anàlisis, qui se'n fia? Sempre inconclusives... Mandangues! La bruixa s'enfurismava; esdevenia grollera, com si remenés un brou fastigós – que allò ja era tocar la pera, deia, i que quina altra prova volíem? Volíem afegir insults a la seua 'honor', dubtant sobre la veracitat del que deia? Només li mancava allò. Al capdarrer li hem dit que entesos, però, jo i ta mare hi pensem – amb quins cabals, les anàlisis, ara...? Car no pas que n'hi hagi prou amb la de l'infant... Cal la teua, la meua, la de la teua mare... I cabals, dic, quants en guanyes, tu, per

exemple? Només despens, i sense cap profit fins ara...
–Home, no li retreguis ara; el noi cal que es refaci; passada la convalescència (toca ferro), es ficarà a treballar, oi que sí, fill meu?
–No som plutòcrates, qui vivim sempre tan lluny com podem on la gent, lleigs gargots torturats per la misèria i el destí, s'esgarrapen, apilats en femers, tractant de surar una mica, nyèbits i cadàvers a la bestreta impotents, plens de greuges, i xisclets i gelosies, i de desigs d'assassinar a tort i a dret, en devastats indrets on els ingredients que els componen són metzinosos, i t'infligeixen doncs tota mena d'estranya malaltia. Com aquesta teua.
–Ves, no serà re. És només que soc un 'patidor', com la padrina. I, en acabat, de què vols que em fiqui a treballar? De psicòleg de barriada? Rebaixant la meua vocació de psicoanalista, per a la qual no soc prou equipat intel·lectualment, es veu, per tal de reeixir a superar'n els peluts exàmens preliminars?
–Si amb 'psicòleg de barriada' vols dir fer de capellà, també volen assistència al seminari i... I no cobres fins que no et graduen i et trameten a cap parròquia. Tot això va per llarg. Ja comences tard...
–No, no. Vull dir, passant per la drecera, esdevenint el deixeble i futur successor de la senyora Pura, ajudant-la a escriure-li els discursos al mossèn...
–Els sermons?
–Les carrinclones fantasies, sí. Amb això faré tothom content.

Se n'anaven. Romanc perplex. Em trobo com el protagonista d'aquell tan cèlebre poema clàssic de les nostres lletres, on hom roman de mer espectador, ase de totes les garrotades que s'escapen, mentre el seu allò i el seu superjò «*mig se les foten*» (les garrotades). Com fa? «*–Oasi, uadi, i hi veig, reflectit, el miratge; m'hi puc àdhuc atalaiar el visatge;*

m'endinso al pampolatge», d'on en trec què?

«*–Se m'acaba el desert, se m'acaba el miratge*.»
«*–Merdatge, sents? I inauguro el sabotatge*.»

Car mentrestant, tot plegat, qui tot allò esguarda resta a les escapces. Car qui creure's dels dos? El de les al·lucinacions i els somnis vius? O el del massa rumiar-hi, salivant a tesa el pinyol, fins que re no hi resta que faci prou profit.

Per exemple, qui sap si guarden els meus pares encara el pobre Joanet...? Existeix verament, el Joanet? Quantes vegades l'he tocat? És prou sòlid? Creïble? I fill de quin diable ni diablessa?

No me'n sortiré pas. Autodestrucció...? No; massa covard. Enigmàtic bruixot qui ridiculitza tota mena de coratge. Què significa exposar-se i doncs voler morir abans dels altres? Quina admiració es mereix un acte així? El primer deure teu és de conservar el cos incòlume. La resta són capdeconyades inventades pels qui romanen, estalvis, darrere – els reis, els déus, els generals, els capitosts, els clergues...

Tantes de paleses raons, que llences com gemmes a les quals no alleres cap vàlua, abissos inescandallables avall.

Res no val re. Món incognoscible on – entre les més habituals gàrgoles nocturnes, amb ulls telefèrics i llengües llargues que es disparen damunt la barrera boja de quatre torts ullals – el mestre filòsof més trist i savi (a tall de ful biògraf) se t'apareix, nits infantívoles, disfressat d'esgarriacries, rere màscares grotesques i espaordidores on les gegantesques llàgrimes fosforescents rutilen.

La por, ran la presència de l'esborronador home dolent, del

qual aprendràs tot allò que saps, t'inaugura, emergint com lava dels recers més foscs i resclosits del crani, un cabalós fluix de fluixa consciència en el qual t'enxarxes i emboliques, alhora contant-te falòrnies (per a treure't una mica la por cada vegada) durant la vida entera.

(...)

Joanet! He rebut la visita de la senyora Pura. M'ha dit que esperava que 'els poders' li anunciessin la meua mort, però que veu que em refaig, i ha vingut per a convèncer-se'n. Ha dit, «Malament rai; jo qui et tenia mig amanit un elogi mortuori de campionat, i ja ho veus, ni un trist, molt astut, epitafi no te'm guanyes. Com t'ho has fet? Has enganyada la Seca, xiquet. No ho fa pas qualsevol.»

Li he agraïdes les bones paraules, i l'esforç per al meu pòstum inservible 'monument'. I li he dit si no li faria nosa d'escolà aprenent?

Mentre enraonàvem de les condicions on m'agafaria d'escolanet, se m'ha gitat al llit, a la meua voreta, i asseguda a la capçalera, els colzes i l'esquena repenjats damunt un coixí ben tou de coixinera blava, s'ha tret els guants negres que porta sempre, i s'ha posat a llimar-se les llargues ungles de carmí pintades; a la seua edat t'esperaves unes mans artrítiques, plenes de bonys i grops, de sòrdida i mòrbida fetillera, i tanmateix eren perfectament fines i blanques, de senyoreta victoriana molt tocada i posada! És ella la mare del follet Joanet? És llavors (en aquell instant on compartíem llit) on ella em temptava, i, embruixat, molt concupiscent malgrat el seny, me l'ha cardava? Qui m'ha esborrada del palimpsest al cervell la sonada efemèride?

Joanet, qui me'n tornarà contesta?

Em ve a la memòria... Els llençols del llit puden després a bruta, estranyament sollada, mortalla. Una sentor alhora mística i mústiga, com qui digués de més o menys sagrada mòmia – de santa d'antic cloquer, morta de lluny... Qui ara, somnàmbula tendra i oliosa, es desensopís, cessés de pesar figues al racó de la seua cripta, i fes cap al teu llit, i amb màgica oportuna vitalitat, de l'oprobi t'omplís de tractar-te, impudent, d'insignificant, desdenyós, objecte sexual, fent anar damunt davall i qualsevol manera, fins que no et deixa irredimiblement desfet, ple, pobrissó, d'un muda discreta pena.

(...)

La mantes de vegades centenària vampiressa Pura se m'enduu al seu cel cada cop que la saba no em xucla.

Hom es demana: «Soc prou '*home*', havent ma primera i única amant qui se'm revela ésser una anciana d'eres qui-sap-lo reculades, potser, absurdament, dels temps immemorablement gloriosos on comandàvem i regíem la cosa pública els molt assenyats dinosaures...?»

Hom respon: «Què hi fa? Irrellevant voler dirimir quantes de sabes no ha xuclades abans; tots sos '*xuclats*' són presentment i històricament morts, llurs sabes seques i eixutes a la gola de la vampiressa – ara, havent tastada doncs saba novella i jovençana, ella mateixa tota rejovenida, semblant a una de les 'àngeles' o hurís, sempre virginals, per milions de vegades que milions de druts diferents al paradís

eternal no se les cardin.

Si fos casat, i la dona *naturalment* em fotés banyes, tornant al llit tard, amb el cony tot ple de saba aliena, oi que demostrava ma *virilitat*, demanant-li perdó, i mentre s'adorm, afegint-hi la meua?

Això faré, ho juro, si mai em mullero! Bon programa!

Quina afortunada dama no hi signava ara mateix, encantada? Ho proclamaré, que se sàpiga arreu, i veure'm qui pica ni si duu la butxaca prou plena, i doncs es val la pena.

(...)

M'ha dit la 'meua' senyora Pura: «Tu, que et veig amb prou imaginació poètica, redacta'm, precisos, uns punts mestres de nous espectacles, mai encara esmats per ningú, dels quals la plebs 'salvada' i pujada indefectiblement al paradís, segur que en gaudiria d'allò pus, en els límits estrictes doncs de llur molt elemental educació, inextricablement curts de gambals com són.»

I, obedient i obsequiós, em pelava els pebrotets pensant-ne i escrivint-ne doncs de nous. Programes de circ d'allò més pedestres i tanmateix sensacionals. En sentiràs les gerdes primícies de veu de la devota beata, bo i assistint, com de costum, les famílies dels morts de fresc, i en acabat de les galtes esbufegades dels psitacistes clergues als púlpits i altars.

(...)

Tret que encontinent li dic:

–Guaiteu, deessa, com qui s'espolsa la cella esquerra, que us en sembla, d'aquesta primera idea? A l'ou nou d'un pardalet hi rau, embrionari, un elefant! Retrunyen els timbals. Irromp llavors, trencant la minúscula closqueta, la probòscide gegantesca que àdhuc trenca en escruix així mateix l'envelat mateix del circ! Un circ doncs ara sense envelat, i amb un elefant dins gros com l'univers on érem i com quatre o cinc d'adjacents d'afegitó. Car al paradís tot hi és possible, i com més acollonidorament espectacular, millor.

–Si li donessis més protagonisme al pardalet...

–És clar, és clar, el pardalet prodigiós qui paria un paquiderm, de qui la probòscide sola ocupa tot l'espai que abans ocupaven catorze o quinze mons en reguitzell. I amb déu d'espectador, un espectador més, dels nostres, dels qui ja en tinguérem prou amb una mica de cultura general, ell tan panxa-contentet, assegut a la meua dreta, i aplaudint com un vailet.

–I els albardans, és clar.

–No ens oblidéssim dels albardans, els albardans qui neden infructuosament en les palterades que aboca incessant l'elefant per l'ull del darrere. Allò sí que fa riure! I espereu! Les trapezistes! Boniques com les libèl·lules primetes de les séquies clares i prístines del cel. Amb no res que els tapi el cul! Amb conys rics i plens, i triomfants, cada vegada que, al ritme de les contorsions, no se'ls exposin per al nostre

entusiasme! Car allò és quelcom que sempre ens ha encaterinats als pallussos com jo. És un acte sublim, i mai no l'erra. Embadocats, hi bavegem. Àdhuc les dones hi trempen.

–Com ho saps, poca-vergonyeta? Cada dia que no passa, més no sembla que no sàpigues.

–Eh que no? Vull dir, perdoneu, eh que sí?

–Sí, sí... Au, a pensar-te'n de bones i millors. Només comencem.

Ah, esperances, Joanet! Només comencem! Una associació que abraça tendrament la totalitat dels temps inacabables...

Sens fi, doncs.